

nes Indtægt. Derved vilde man naa en stigende Skala, og vi vilde naa frem til en Form, der forekommer mig at ville være betydelig retfærdigere og bedre end den, vi nu har.

Det er mig bekendt, at de private Seminarier i disse Dage har indgivet Andragende til den højtærede Undervisningsminister om at faa øjeblikkelig Hjælp for at klare dette Skoleaar. I dette udførlige Andragende gøres der Rede for deres økonomiske Situation, og der gøres opmærksom paa, at de Vanskeligheder, som de nu befinder sig i, ikke alene er øjeblikkelige, men af mere varig Natur, hvorfor det vilde være ønskeligt, om disse Seminariers Forhold blev taget op til virkelig grundig Behandling og Undersøgelse enten i en Kommission eller i et Udvalg, men forinden det kan ske, maa der ydes dem Hjælp. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Undervisningsminister, Finansudvalget og dette høje Ting, at man kommer Seminarierne til Hjælp i indværende Finansaar, og at man faar nedsat et Udvalg, som kan overveje disse Seminariers fremtidige Ordning og skaffe dem virkelig antagelige Arbejdsvilkkaar. Jeg kunde tænke mig, at man fra en eller anden Side vilde sige: Der er noget urimeligt i, at Staten skal træde til og hjælpe disse Seminarier, naar de kommer i Nød og Trang, men naar der er gode Forhold, sidder den private Forstander, som ejer Seminariet, og tager hele Indtægten, og han kan saa sælge dette Seminarium med den Fordel, som han kan vinde derved, at han faar stor økonomisk Statsstøtte. Jeg vil sige, at man indenfor Privatseminariernes Kreds aldeles ikke vil være uforstaaende overfor en Indvending af den Art, men vil være i høj Grad villig til at forhandle ogsaa om Former, hvorved saadant kan undgaaes. Jeg kunde henstille til Overvejelse, at man f. Eks. traf en Ordning, hvorved disse Seminarier blev gjort til selvejende Institutioner, idet jeg tror, det vilde være urigtigt, om Staten overtog dem, og det vilde vel ogsaa være finansielt uoverkommeligt for Staten at overtage dem i disse Aar. Jeg tror, det er rigtigt, at man ved Siden af Statsseminarierne har de private Seminarier, saa at de kan virke befrugtende paa hverandre og hjælpe og støtte hverandre i deres Gerning. Det er en Sag af stor Vigtighed for vor Folkeskole og derved for hele vort Folk, at Privatseminarierne bliver sat i Stand til at løse deres store og betydningsfulde Opgave forsvareligt, og jeg skal meget henstille til den

højtærede Minister, til Finansudvalget og til det høje Ting, at man i Aar virkelig tager sig af Sagen og ikke sidder disse Seminariers Andragende overhørig.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 7de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Det er i Anledning af den stærke Ros, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Johs. Fog-Petersen) lod komme til Orde med Hensyn til Statsbanernes Ledelse, at jeg har udbedt mig Ordet for en kort Bemærkning. Jeg kan meget godt erkende, at en Del af det, der lides under nu for Tiden, skyldes den Rovdrift, der er drevet i tidligere Tid paa Materiellet og ikke mindst paa Personellet, og en anden Del skyldes de almindelige Forhold, vi lever under, og det maa vi alle tage med saa godt Humør, som vi kan. Men der er ogsaa Ulemper, som jeg i Anledning af Omtalen af Statsbanerne vil gøre opmærksom paa, og da navnlig dem, der finder Sted ved Godsbefordringen. Jeg har ofte været en interesseret Tilskuere ved Indladning og Omladning af Gods, og ikke alene en interesseret Tilskuere, men ogsaa en glad Tilskuere, for saa vidt som jeg har glædet mig over, at det ikke var mig, der skulde modtage det Gods, der blev indladet og omladet. En Gang i Sommer blev jeg kaldet til en Bekendt, som præsenterede mig for en Samling Pindebrænde, der var kommet til ham fra en jysk Station; han forklarede, at det havde været nogle gode Møbler, der var blevet afsendt fra Stationen, vel indpakkede og med Formaninger om at vise dem Omhu. Han spurgte mig, om jeg mente, han skulde søge Skadeserstatning. Jeg kunde kun svare, at hvis han holdt af Bryderier og Udgifter, at læse og skrive lange Skrivelser, skulde han anlægge Søgmaal eller kræve Skadeserstatning, men hvis han ikke holdt meget af den Slags, skulde han lade være, for jeg havde gentagne Gange her i Tinget hørt Sager angaaende Skadeserstatning omtale, og det var Tilfælde, hvor det forekom mig, at den skadelidte havde den mest soleklare Ret, men der er et Antal Paragraffer, der er saaledes indrettede, at naar den ene ikke kan hjælpe, kan den anden, og Enden paa Historien blev altid, at man ingen Skadeserstatning fik. Jeg vil med disse korte Bemærkninger henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold, for naar